V JINÉ LIZE

LIZ TOMFORDE

BARONET

V jiné lize

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Liz Tomforde

V jiné lize – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V JINÉ LIZE

V JINÉ LIZE

LIZ TOMFORDE

BARONET

IN HER OWN LEAGUE
Copyright © 2026 by Liz Tomforde
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved
Translation © Renata Heitelová 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-3019-8
ISBN e-knihy 978-80-269-3024-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3025-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-3018-1 (1. zveřejnění, 2026) (Pdf)

Mamince, o kterou jsem přišla tři týdny poté,
co jsem dopsala tuto knihu.
Hrdinkou tohoto příběhu je silná žena, a právě moje
máma byla ukázkou síly a houževnatosti. Ve svých knihách
o skvělých matkách moc často nepíšu. Zřejmě si uvědomuju,
že ani ta nejúžasnější románová matka by mé ohromné mámě
nesahala ani po kotníky. Mám velké štěstí, že jsem ji
celé ty roky měla.
Mám tě moc ráda, mami, a chybíš mi.

SEZNAM PÍSNÍ

She – BRNDN

Man I Need – Olivia Dean

Make Me Forget – Muni Long

F&MU – Kehlani

DAISIES – Justin Bieber

All Me – Kehlani a Keyshia Cole

God Went Crazy – Teddy Swims

I Do – Toosii & Muni Long

This Is – Ella Mai

Black & White – Teddy Swims & Muni Long

GO BABY – Justin Bieber

Different Too – Elmiene

Funeral – Teddy Swims

Keep Going – Mario

Photographer – BRNDN

Better – ZAYN

Useless (Without You) – Elmiene

Little Things – Ella Mai

Want You To Know – Blxst

Find Someone Like You – Snoh Aalegra

1

Emmett

Je tohle začátek konce?

Připadá mi to totiž jako začátek konce.

Kdy skutečně poznám, že je tohle můj osud? Že je to moje finální sezona tady? Že je to první letošní schůzka se zaměstnanci, která je taky mou poslední? Bude můj první pozdrav s kolegy po několika měsících zároveň mým posledním?

Přestávka mezi sezonami mi ještě nikdy nepřipadala tak krátká.

Obvykle se nemůžu dočkat, až se baseballová sezona vrátí, a přes zimu odpočítávám dny. Tenhle rok je to však jiné. Letos jsem se bál dne, kdy se vrátím do kanceláře a na hřiště, protože jsem věděl, že každý můj krok bude analyzován.

V téhle sezoně mi totiž šéfuje někdo nový – někdo, kdo si myslí, že se na pozici manažera chicagského baseballového týmu moc dobře nehodím, přestože si tu práci držím už sedm let.

Dneska ráno panuje v promítací místnosti velký ruch. Každý zaměstnanec klubu Windy City Warriors, kromě hráčů, se tísní v sedadlech stejného typu jako na stadionu. V téhle místnosti si obvykle promítáme záznamy zápasů, abychom se připravili na nadcházejí-

cího soupeře, nebo si sem sedneme, když je třeba s někým probrat jeho chyby, a jak je napravit.

Ovšem dneska se tu mačkáme kvůli prvnímu setkání s novou majitelkou klubu.

S Reese Remingtonovou.

Pětatřicetiletá žena je vnučkou předchozího majitele, chlapa, který byl v téhle pozici snad celý můj život a jenž mi dovolil, abych vedl tým tak, jak uznám za vhodné.

Ovšem podle toho, jak se ke mně jeho vnučka chovala v minulé sezoně, kdy se teprve na převzetí klubu zaučovala, vím, že mi volnou ruku rozhodně nenechá.

Z vedlejšího sedadla do mě loktem šťouchne Kai. „Kdy se chceš zítra sejít, abychom probrali sestavu nadhazovačů?“

„Řekněme o půl dvanácté.“

„Možná s sebou budu mít Maxe. Doufám, že to nevadí.“

Věnuju svému budoucímu zeti netečný pohled. „Samozřejmě, že to nevadí, Eso.“

„Myslím, že mi už nemůžeš dál říkat Eso. V týhle sezoně budeme mít novýho prvního nadhazovače. Jenom musíme přijít na to, kdo to je.“

„Ty budeš vždycky Eso. Hodně štěstí tomu novému.“

Kai neboli Eso, jak mu říkáme, byl nejlepší nadhazovač Windy City Warriors od chvíle, kdy se před pár lety přidal k týmu. A to až do doby, kdy na konci loňské sezony ukončil kariéru a zanechal mě tak bez naší největší opory na kopci.

Přestože mě bude mrzet, že s ním nebudu moct každých pár zápasů počítat, jsem na něj hlavně hrdý, že udělal to nejlepší rozhodnutí pro svou rodinu. Zejména když teď do té rodiny patří i moje dcera.

Poznali se před dvěma lety, když se Miller stala na léto chůvou Kaiova syna. Zbytek je už známá historie. Nedokázal bych si pro svou dceru představit lepšího chlapa. Když teď vidím Miller v Chicagu s ním a Maxem v takové pohodě a klidu, stěží si vzpomenu na tu divokou holku, kterou jsem vychoval a která nikdy nevydržela dlouho na jednom místě.

Jsem pyšný, že Kai pověsil rukavici na hřebík, když pro něj nastal správný čas, ale ještě než skončil jarní trénink, už se mu po baseballu stýskalo. Sice ho už nemám na střídačce, ale stal se jedním z mých asistentů.

To je výhoda toho, že jsem manažer týmu v MLB. Můžu přijímat vlastní podřízené. A nikdo nemá lepší kvalifikaci na pozici nového trenéra nadhazovačů než Kai Rhodes.

Dveře do zaplněné hlučné místnosti se otevřou a moje tělo se okamžitě napne v očekávání, že uvidím *ji*, když však dovnitř pomalu vstoupí drobná rusovláska s poskakujícím culíkem a třemi kávami v rukou, zase se v sedadle uvolním.

„Ušlo mi něco?“ zeptá se Kennedy a posadí se na prázdné místo po mé druhé ruce. Potom Kaiovi a mně podá kafe.

„Zatím ne.“ Zvednu svůj hrnek. „Děkuju ti za to.“

„Není zač, Monty.“

„Šťastný první den v práci, doktorko Rhodesová.“

Kai se po mých slovech rozzáří a zadívá se na švagrovou.

Kennedy zrudnou tváře. „Děkuju.“

Kennedy je nejen nová hlavní lékařka týmu, je taky vdaná za jednoho z hráčů – Kaiova mladšího bratra Isaiaha.

Od té doby, co jsme se všichni usadili v Chicagu, se bratři Rhodesovi stali součástí mé rodiny. Někdy, když

je to třeba, se kvůli nim ujmu spíš otcovské role. Věkový rozdíl mezi námi není ovšem moc velký, zhruba deset let, takže se k sobě obvykle chováme jako kamarádi.

Sice byli oba mými hráči a já jejich trenérem, naše pouto je však mnohem silnější. Kai se navíc brzy ožení s mou dcerou a Isaiah si vzal lékařku týmu, s kterou úzce spolupracuju, takže jsme prostě taková zvláštní, pokrevně nepříbuzná rodina.

„Přijdete dneska na večeři, lidi?“ zeptá se Kai.

Kennedy přikývne. „Jo, stavíme se.“

„Já taky,“ potvrdím.

Přestože to v promítací místnosti hučí, dokonale jasně zaslechnu vrznutí dveří a všechny svaly v těle se mi zase napnou.

Reese dorazí jako poslední, a jakmile na vysokých podpatcích překročí práh, věnuju jí veškerou pozornost.

Krátce střižené blond vlasy jí ostře končí těsně pod bradou. Uhlově šedá pouzdrová sukně jí obepíná křivky. Námořnicky modrýma očima, v nichž je nemožné číst, chladně přejede místnost.

Jakmile její pohled narazí na mě, mlčky křičí, jak moc mě nesnáší.

No, beru to zpátky. Pokud jde o mě, číst v ní je zatraceně snadné.

Asi vteřinu na mě nevzrušeně hledí, pak uhne očima a kráčí k pódiu v přední části místnosti.

Nevím, co jí na mně tak vadí a proč ke mně cítí takový odpor, je to však vzájemné.

Nicméně já k tomu mám důvody.

Zaprvé mi ta žena celou minulou sezonu připomínala, že její první rok v pozici oficiální majitelky klubu je stejný rok, kdy by mi měla prodloužit smlouvu.

Jako by mi snad musela dát nahlas najevo, že moje kariéra letos leží v jejích rukou.

Zadruhé už mě otravuje kvůli programu týmu, rozpočtu a přerozdělování fondů, jako bych snad já byl důvodem, proč jsou některá oddělení klubu v červených číslech. Přitom to byl její dědeček, kdo už neměl energii na to dohlížet. Upřímně, nemám nejmenší zájem o cokoli, co souvisí s tím, jak klub funguje, pokud je dobře postaráno o moje hráče. Já chci jenom trénovat baseball.

A zatřetí – její největší chyba ze všech je… že vypadá takhle.

Nejenže je moje nová šéfka osina v prdeli, je taky zatraceně nádherná. Je první žena, které se po bůhvíjak dlouhé době podařilo upoutat pozornost mého těla.

Nakonec zbytku mého já taky dojde, že ji nemáme rádi, jenže se to nemusí stát dřív, než si na konci sezony budu balit věci ze stolu, protože mi moje šéfová odmítne prodloužit trenérskou smlouvu.

„Není ti nic?“ šťouchne do mě Kai.

Odkašlu si. „Jasně že ne.“

„Tak fajn.“ Ta slova pronese s tak otravným podtónem, že si toho nemůžu nevšimnout, a pak se nakloní ke Kennedy a vymění si s ní pohledy.

„Viděl jsem to,“ zamumlám.

„Nesnažili jsme se to skrývat,“ zasměje se Kennedy.

Reese stojí vpředu a něco říká publiku, jenže lidi jsou tak hluční, tak nadšení, že po přestávce mezi sezonami zase vidí svoje kolegy, že jí nikdo nevěnuje pozornost a ani se ji nesnaží poslouchat.

Dívám se, jak viditelně polkne, jako by se snažila potlačit nervozitu, a jak pevně svírá ruce do pěstí. Chápu ji. Jednak je první žena, která se stala majitelkou klubu v MLB, jednak je ze všech nejmladší.

Jenže Reese je šéfka. Nejenom moje šéfová, ale někdo, kdo všechno zařídí a nenechá si srát na hlavu. Viděl jsem to vloni, když se na tuhle pozici zaučovala. To díky ní je teď Kennedy tady a převzala místo, které jí mělo patřit už před několika lety. Reese viděla to, co její dědeček přehlížel – že předchozí hlavní lékař týmu byl zatracený sexista. A postarala se o to. Vyhodila ho a dala jeho práci Kennedy. Je první ženou v lize na pozici hlavní lékařky.

Přestože se mi osobně nelíbí pomyšlení, že budu pracovat pro někoho, kdo mě tady nechce, Reese bude pro tenhle klub svěžím závanem vzduchu. Nejdřív se však musí poprat s touhle první pracovní poradou.

Otevře pusu, aby znovu promluvila, nic z ní však nevyleze. Nervozita ji drží zpátky. Všichni v místnosti jsou příliš zaneprázdnění vlastními rozhovory, než aby si uvědomili, že je tady a žádá je o pozornost. Jak svírá řečnický pultík, zbělají jí klouby na rukou. Kolena se jí mírně třesou, což vidím jenom proto, že sedím v první řadě.

Smích a tlachání za mnou mi jdou kvůli ní na nervy.

Do prdele. V duchu si vynadám za to, co se chystám udělat. Svedu to na svou dceru. To ona je důvodem, proč jsem taková měkkota.

„Hej!“ zařvu a vstanu. Otočím se ze svého sedadla do místnosti a všichni na mě okamžitě upřou oči. „Prokažme sakra kousek respektu, co říkáte?“

Tón mého hlasu všechny umlčí.

„Do prdele,“ zamumlám si pro sebe.

Jo, většinou působím jako nevrlý parchant a lidi ze mě kvůli mojí postavě a tetování mají strach, ale každý, kdo mě zná, ví, že jsem milý chlap, dokud mě někdo nenaštve. A tohle mě teda pěkně vytočilo.

Znovu se posadím a ucítím na sobě Reesin pohled. Chvíli mi trvá, než jí to oplatím a vzhlédnu k ní.

Stroze na mě kývne a naprosto profesionálním tónem pronese: „Děkuju, Emmette."

A pak je tu tohle… Říká mi *Emmette*.

Je jediná v celém Chicagu, kdo mě oslovuje křestním jménem, přitom mi všichni ostatní říkají přezdívkou – zkrácenou verzí mého příjmení. A vím, že to dělá úmyslně, jako by mezi nás odmítala vpustit přátelskou atmosféru. Jako by mi tím zase připomínala, že je moje šéfová a já jsem její zaměstnanec a že bez ohledu na to, kolik času spolu v téhle sezoně strávíme, nejsme kamarádi a nikdy nebudeme.

Bude pak pro ni mnohem jednodušší mě odsud na konci sezony vykopnout.

Prostě super.

„Pro ty z vás, kdo mě ještě neznáte, jsem Reese Remingtonová." V místnosti už je ticho, a tak sebejistě zahájí první poradu se zaměstnanci. „Nová majitelka klubu Windy City Warriors."

EMMETTE."

Zrovna si povídám se svými asistenty. Porada už skončila, a tak skoro všichni před odjezdem domů jen klábosí a probírají, co se událo za dobu, co se neviděli.

„Můžu s vámi mluvit?" pokračuje Reese.

Prudce se nadechnu a seberu se, než se k ní otočím čelem. „Vy jste tu šéfová."

„Překvapuje mě, že si to pamatujete." Zalétne očima ke skupince mých video trenérů. „U mě v kanceláři, prosím."

Reese se na vysokých podpatcích otočí a zamíří rovnou ke dveřím. Očekává, že ji budu následovat.

Samozřejmě to udělám.

S rukama v kapsách vyjdu za ní z promítací místnosti, následuju ji po chodbě a pak nahoru po schodišti.

Držím hlavu skloněnou, částečně proto, abych se vyhnul pohledu na její hříšně kypré boky, které se při každém kroku houpou ze strany na stranu, ale hlavně proto, že si připadám jako malý kluk, kterého volají do ředitelny, protože má malér, a ne jako dlouholetý manažer týmu s rekordním počtem výher a prstenem vítěze ligy.

Celou cestu do její kanceláře cítím napětí v čelisti, ale kdyby mě teď náhodou někdo sledoval, moje žvýkačka by ho rozptýlila. Moji hráči a zaměstnanci klubu mě považují za sebejistého a pohodového člověka.

Ovšem vedle Reese si připadám naprosto opačně.

Kdoví, s čím se na mě první den nové sezony vytasí. Vím jenom to, že to začíná. Hodlá sama sobě dokázat, že mi nemusí obnovit trenérskou smlouvu na příští rok, a tuhle misi spustí právě dnes.

Jakmile vystoupáme po schodišti do nejvyššího patra, Reese odbočí za roh ke své kanceláři. Jdu za ní, ale u prázdného stolu před jejími dveřmi se prudce zastavím.

„Kde je Denise?“ Když mi Reese neodpoví, podívám se jí do očí. „Vy jste vyhodila Denise? To myslíte vážně?“

Chápu, že se tahle ženská snaží vést to tady po svém, ale proč vyhodila asistentku svého dědečka, která tu pracovala stejně dlouho jako Artur? Co to má sakra znamenat?

Reese na mě přimhouří oči. „Ovšem že jsem Denise nevyhodila. Znám ji od narození, rozhodla se však odejít do důchodu, přestože jsem ji mnohokrát prosila, ať tady zůstane. Jenom jsem za ni ještě nenašla náhradu. Přestože tomu možná nevěříte, Emmette, nejsem mrcha.“

Reese mi nedá šanci zareagovat, což je asi nejlepší, vejde do kanceláře, a jakmile vstoupím za ní, zavře za mnou dveře.

Jako první mě upoutají široká okna s výhledem na hřiště, stejně jako když jsem se tu posledních sedm let scházel s Arturem. Výhled odsud je pravděpodobně jeden z nejlepších v celém městě a nedokážu si představit lepší místo, odkud baseballový zápas sledovat.

S výjimkou mého prvotřídního místa na střídačce u zábradlí.

Přestože je odsud stejný výhled jako dřív, nepoznali byste, že je to stejná kancelář, co měl Artur, a to jsem tu byl tolikrát, že bych to nespočítal.

Mohutný pracovní stůl, za kterým Artur sedával, se zastaralým počítačem a vždy pokrytý hromadami papírů, vyměnila Reese za hladký a moderní. A místo tmavě hnědé kancelářské židle s popraskanou kůží tu má křeslo v kombinaci slonovinově bílé a zlaté barvy.

Nepořádek, který tu Artur za čtyři desetiletí nasbíral, nikde nevidím. Reesina kancelář teď působí čistě, jasně a světle. Úhledně, moderně a neutrálně.

Stejně tak bych popsal její smysl pro módu, kdybych si někdy přiznal, že si toho všímám.

„Posaďte se," vyzve mě a ukáže na jedno z nových křesel naproti tomu svému.

Na zlomek vteřiny uvěřím, že chce mezi námi nastolit příměří. Že ví stejně dobře jako já, že pokud spolu nebudeme vycházet, bude tenhle rok noční můra. Ten nápad mi však vyžene z hlavy hned, jakmile vysloví: „Musíte propustit jednoho ze svých video trenérů."

„Co prosím?"

„Máte ve svém týmu tři, přitom jsme vždycky mívali jenom dva. Nemáme tak velký rozpočet na mzdy, abychom si mohli dovolit platit tři lidi."

Cože?

„Artur mi na konci minulé sezony dovolil, abych přijal třetího. Právě nastoupil. Nemůžu ho vyhodit."

„Nemůžete, nebo nechcete?"

Podívám se jí tvrdě do očí. „Neudělám to."

„Vůbec vám to dovolit neměl. Náš rozpočet je v hrozném stavu, protože mu dědeček přestal věnovat pozornost. Na to, abychom platili tři video trenéry, nemáme peníze."

„Tak mi to seberte z výplaty."

Reese sebou po mých slovech trhne, chvíli mlčí a nad mým zbrklým prohlášením uvažuje. „Ne, nejde tu jenom o mzdu, jsou s tím spojené vícenáklady na hotelové pokoje a jídlo na cestách. Třetího člověka na tom místě nepotřebujeme."

„No, já své chlapy nevyhodím. Dva jsou se mnou celou věčnost a toho třetího jsem právě vytáhl z druholigového týmu. Jeho rodina se sem teď přestěhovala a jeho manželka brzo čeká dítě. Takže vyšší mzdu potřebuje."

Reese nedá najevo vůbec žádné emoce, její tmavě modré oči ani nemrknou. „Zaplatím jenom dva lidi, takže je na vás, koho propustíte."

Asi tolik k tomu, že prý není mrcha.

Cítím, jak silně svírám područky křesla a jak pevně zatínám čelisti. Asi bych si měl dělat starosti o své zuby. „Neudělám to, Reese. Najděte peníze někde jinde, nebo mi to vezměte ze mzdy. Váš děda by mě nikdy nepožádal, abych vyhodil někoho, kdo potřebuje práci."

Unaveně ode mě odtrhne oči a místo toho se věnuje něčemu v počítači. „Mého dědečka jste si sice omotal kolem prstu, ale já nejsem on. Letos to tu bude fungovat jinak, Emmette, tak byste si na to měl asi zvykat."

Jo, rozhodně to tu poběží jinak.

A to pomyšlení se mi vůbec nelíbí.

MONTY!“ JE to první, co slyším, když otevřu dveře v domě své dcery. „Kreslit se mnou?“

„Určitě budu, Maxi.“ Zvednu nejmilejšího tříletého chlapečka, posadím si ho na bok a zavřu za sebou dveře. „Stýskalo se mi po tobě.“

Přitulí se mi k rameni, už oblečený v pyžamu a připravený na spaní. Odnesu ho do kuchyně a tam najdu jeho rodiče.

„Ahoj, tati,“ pozdraví mě Miller a rychle mě obejme.

Dám jí pusu na temeno, než popadne těstovinový pokrm, který připravila k večeři, a vklouzneme do jídelny.

Ťuknu si pěstí s Kaiem a Isaiahem, kteří už sedí u stolu, a postavím Maxe na zem. Zatahá mě za ruku, abych se posadil na židli, před níž jsou nachystané pastelky a omalovánky. Vleze mi na klín, vybere mi pastelku a mlčky mě tak požádá, abych mu pomohl vymalovat obrázek.

„Promiňte, to byla ta nová masérka, kterou jsem přijala.“ Kennedy zavěsí a pak se posadí na poslední volné místo vedle manžela. „Její let byl zrušen, takže sem dorazí až zítra.“ Povzdechne si a zadívá se na jídlo na stole. „Děkuju, žes pro nás udělala večeři. Ještě jsme nevybalili dost věcí a nenašli nádobí.“

Max z mého klína vzhlédne. „Ken,“ řekne a usměje se na tetu.

„Ahoj, broučku.“

Kai naloží talíř těstovin a salát pro svou snoubenku. „Zítra k vám přijdeme a pomůžeme vám s tím.“

„Můžu zaúkolovat hráče," vložím se do toho. „Řeknu klukům z týmu, ať přijedou k vám a pomůžou nové doktorce."

„Nebo by prostě mohli helfnout spoluhráči, protože mě mají rádi," dodá Isaiah.

„Kennedy je šéfkou zdravotnickýho týmu," připomene mu Kai. „Myslím, že budou radši líbat její zadek než ten tvůj."

„Monty, víc." Max mě šťouchne do potetované ruky, do té s pastelkou, kterou podle něj nepracuju dost rychle.

Rychle vybarvím jeden ze stromů na stránce. „A dům je fajn?" zeptám se Kennedy a Isaiaha.

„Dům je dokonalost sama," usměje se Kennedy.

Isaiah se zadívá na staršího bratra. Proběhne mezi nimi tiché porozumění. „Jsem rád, že bydlíme blíž."

Miller mi podá přes stůl košík s pečivem a u toho se na mě příliš dlouze zahledí.

„Co je?" zeptám se podezřívavě.

„Nic."

„Miller, odkdy si dáváš pozor na pusu? Mluv."

„Prostě si myslím, že je fajn, že se Kennedy s Isaiahem odstěhovali z centra města a bydlí teď kousek od nás."

„Je to fajn," přikývnu. „Pro ně."

Zahledí se do talíře před sebou. „Dost fajn na to, že bys možná mohl udělat totéž."

Vyprsknu smíchy. „Pěkný pokus. Jsem v tom bytě ve městě, odkud to mám kousek pěšky do práce, naprosto spokojený. Stejně během sezony prakticky žiju na stadionu."

„Tati, jenom ti prostě připomínám, že teď celá tvoje rodina žije na okraji města."

„A já jsem rád, že jste všichni čtyři šťastné páry z předměstí."

„Mohl bys být v šťastném páru taky, víš?“

Znovu se nevěřícně zachechtám. Moje dcera mi nikdy neměla problém říct, co přesně jí leží v hlavě. „Bože, Millie.“

Kai zakroutí hlavou. „Dej mu pokoj, ať se může v klidu najíst.“

„Ne, ne, ne.“ Miller zvedne prst. „Nebudeš teď předstírat neutralitu. Když jsme o tom včera večer spolu mluvili, souhlasil jsi se mnou.“

Povytáhnu obočí. „Vy dva jste se včera večer bavili o mně? To nemáte nic zábavnějšího, co byste mohli v životě dělat?“

„Prostě chceme, abys byl šťastný, tati.“

„A jak jsi přišla na to, že šťastný nejsem? Dělám vysněnou práci a moje dcera konečně žije poblíž. Co ještě bych si mohl přát?“

„Ženskou,“ vyhrkne Isaiah s plnou pusou.

„Ženskou?“ zopakuje Kennedy, protože na ni neudělalo dojem, jaké slovo její manžel zvolil.

„Jo, ženskou, přítelkyni, ženušku.“ Mrkne na ni. „Nebo aspoň kámošku na šukání.“

Zakryju dlaněmi obě Maxovy uši.

„Hnus,“ ušklíbne se Miller.

„Ale no tak, Miller. Se na toho chlapa podívej. Myslíš si, že když tvůj táta vypadá *takhle*, nemá kámošky do postele? Nebuď jak malá.“

„Rhodesi.“ Zakroutím hlavou. „Už mlč.“

Usměje se pro sebe a nabere si na vidličku kopec těstovin. „Jasně, trenére.“

„Jsem šťastný a nemám čas na nic jiného než na práci a vás čtyři.“ Odtáhnu ruce od Maxových uší. „Teda pět,“ opravím se.

„Jenom jsem chtěla říct,“ dodá tiše Miller, „že jsi možná na řadě.“

Než se moje dcera seznámila s Kaiem, nikdy dřív se o tom, že bych se měl s někým scházet, nezmínila. Poslední dobou to však nedokáže nechat být. Asi kvůli tomu, že je tak šťastná, chce, abych byl šťastný i já.

Já to chápu, opravdu, ale už jsem jednou na řadě byl.

Sice je to už dvacet let, co jsem žil s Milleřinou mámou, navíc jsem s ní byl jenom rok, než jsme o ni oba přišli, ale zažil jsem to. A pak se ze mě najednou stal pětadvacetiletý táta předškolačky, která právě ztratila mámu a nebyla moje pokrevní dítě, a měl jsem příliš mnoho starostí, než abych se zabýval čímkoli jiným.

Teď jsem čtyřicátník zaměřený na kariéru. A pokud to můžu sám říct, jsem šťastný a trávím spoustu času prací na stadionu, než abych se s někým seznámil.

Ticho se protahuje a Miller to nechá být. „Jak to šlo na poradě?“ zeptá se místo toho.

„Dobře,“ vydechne Kai. „Zdá se, že letos dojde k mnoha změnám, ale Reese mluvila dobře. Je to chytrá ženská.“

„Tati, jak to šlo podle tebe?“ dodá Miller znepokojeně.

„Fajn.“

Nezmíním se o tom pozdějším krátkém monologu – ano, monologu, rozhodně to nebyl dialog – v Reesině kanceláři, kde mě informovala, že ruší jedno místo video trenéra. Nemůžu říct, jestli je to dobrý obchodní tah, nebo ne, a ani mě to nezajímá. Vím jenom to, že chce, abych připravil o výplatu člověka, který bude brzy otcem a ty peníze potřebuje.

Kennedy na rtech rozkvete úsměv. „Byla radost poslouchat Reese, jak mluví o své vizi pro tým. Jsem nadšená, že klub převzala.“

A přestože se konverzace přesune k mimopracovním tématům, jediné, na co u večeře myslím, je to… že *na to mám jiný názor.*

2

Reese

„Reese, posloucháte nás?“

Jakmile zaslechnu své jméno, zvednu oči. Hledí na mě pět párů očí, jako by se mě snažily zastrašit. Netuším, co mi na téhle schůzce ušlo, protože jsem se místo toho soustředila na potištěný papír ležící na zasedacím stole přede mnou. Veškerou mou pozornost si ukradl sloupec s červenými čísly.

Odkašlu si a zadívám se na Phila, jednoho z pěti členů poradního sboru, který dědeček sestavil, když klub vedl.

„Omlouvám se,“ řeknu a zvednu papíry, kde se to hemží červenou. „Musíme se vrátit k tomuhle. Tohle jsou naše roční odhady?“

„Přesně tak.“

„Většina oddělení je v červených číslech.“

Phil proplete prsty na rukou, položí je na stůl a věnuje mi naprosto nevzrušený pohled. Jako by se musel posté opakovat před dítětem, které nechápe základní věci.

Jenomže já tomu, co se tu děje, naprosto rozumím. Nechápu jenom to, jak to mohlo takhle fungovat tak dlouho. Nebo proč jsou dědečkovi takzvaní „rádci“ zcela lhostejní k tomu, že klub finančně krvácí.

A tím, že klub krvácí, ve skutečnosti myslím sebe. Ty peníze krvácím já.

Protože jsem teď, poté co mi dědeček předal rodinné dědictví, jedinou majitelkou klubu Windy City Warriors a ty peníze, o které přicházíme, ubývají přímo z mojí kapsy.

Věděla jsem, že hodně utrácíme. Jenom jsem si neuvědomila, jak daleko to zašlo.

MLB nezavedla pro kluby mzdový strop, takže tenhle rozpočet je spíše nahodilé číslo, k němuž se snažíme dopracovat, abychom se vyhnuli určitým daním a zároveň měli jistotu, že neutrácíme peníze jenom proto, že chceme.

Podle těchhle čísel však dědeček zjevně utrácel peníze moc rád.

„Ano, Reese," pronese Phil pomalu, jako by mi dopřával čas, abych jeho slova pochopila. „Jak už jsme probírali, myslíme si, že vzhledem k tomu, že jste majitelkou první sezonu, bude nejlepší, když nebudete dělat žádné velké změny a budete stavět na tom, co jsme tu vybudovali, zatímco klub vedl Artur."

„Zatímco byl klub ztrátový," dodám místo něj.

„Pokud si správně vzpomínám, byla jste to vy, kdo se loni uprostřed sezony rozhodl vyhodit dlouholetého týmového lékaře a přinutil dědečka, aby mu vyplatil peníze podle kontraktu, zatímco zároveň platil mzdu paní Rhodesové."

„Doktorce," opravím ho. „Je to doktorka Rhodesová. A doktor Fredrick je sexistické prase. Odmítám, aby byl někdo jako on spojovaný s mým klubem."

Všimnu si, jak lehce obrátí oči v sloup, a když se rozhlédnu po místnosti, zjistím, že podobné otrávené výrazy se ke mně odrážejí i od ostatních členů poradního sboru.

Teda od všech kromě Edy. Edu jsem měla vždycky nejradši. Je v tátově věku a pracoval pro mého dědečka tak dlouho, co jsem na světě. A hlavně se mě jako jediný muž z tohohle sboru nesnaží zastrašit.

Nechápejte mě špatně, stále tak působí. Stejně jako do jisté míry všichni, jenže Eda to nedělá úmyslně. Jen prostě chci, aby se mi v téhle nové roli dařilo, a tihle muži sledovali z první řady dědečkův čtyřicet let trvající úspěch.

„Ty náklady na její mzdu byly jak kapka v moři," připomene Eda ostatním. „Reese má pravdu. Artur s rozpočtem zacházel posledních pár let příliš volně, ale kdyby to tak mělo pokračovat, vznikne z toho pro ni dlouhodobý problém. Jsme tady proto, abychom dohlídli na to, že se jí bude dařit."

Ostatní čtyři členové rady si znovu vymění významné pohledy, jako by si říkali: *Doufáme, že neuspěje.*

Dobře si uvědomuju, jak vyhraněná moje nová role je. Příliš dlouho tu panovalo zastaralé pravidlo „žádné ženy v baseballu". A teď jsem tady já, první žena v historii, která je majitelkou klubu v MLB.

Můj neúspěch si přeje mnohem víc lidí než tihle čtyři muži u zasedacího stolu.

Já však selhat odmítám. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych klub vedla úspěšně.

Na to, abych teď selhala, jsem se vzdala příliš mnoho věcí.

A ano, vím, že kvůli tomu, že jsem žena, budu muset makat dvakrát tak tvrdě a dvojnásobně zviditelnit úspěch klubu, abych měla šanci, že uznají, že jsem ve vedení téhle organizace člověk na správném místě.

„Takže kde budeme šetřit?" zeptám se skupinky.

Scott se opře v židli a proplete si ruce za hlavou. „To nám řekněte vy, stanforďačko," dotkne se povýšeným tónem mé alma mater.

„Proč nám nepovíte, co máte na srdci, Scotte."

„To vy jste utratila spoustu peněz za nóbl titul." Sebevědomě se předkloní a založí si ruce na stole. „Nemyslíte si, že by bylo užitečnější, kdybyste trávila čas za zavřenými dveřmi a soustředila se na obchodní stránku tohohle byznysu? Jestli vám tak moc záleží na finančním stavu klubu, proč nenecháte baseballové záležitosti na někom jiném?"

„Jako třeba na vás?"

Arogantně se usměje. „Skvělý nápad, Reese. Jen se na sebe podívejte, už děláte chytrá rozhodnutí."

Scott mi z nich vadí nejvíc. Přestože je nejmladší a je mi věkově nejblíž, myslí si, že je ve své pozici něco extra.

Sice není úplně běžné, aby se majitel významně zapojoval do každodenních záležitostí svého baseballového klubu, jenže u Windy City Warriors to tak chodí. Můj dědeček byl jak majitelem klubu, tak jeho prezidentem. Ostatních dvacet devět vlastníků týmů v lize se rozhodlo na tuhle pozici někoho přijmout.

V posledních několika letech, než jsem byla připravená klub převzít, toho na dědečka bylo moc, aby to všechno zvládal. Proto přijal do poradního sboru Scotta, aby se staral o většinu baseballových záležitostí. Navenek však titul prezidenta stále patřil dědečkovi.

Když se rozhodl, že je čas odejít na odpočinek, všichni očekávali, že se stanu majitelkou, ale většina si myslela, že prezidentem klubu jmenuju Scotta.

A to jsem neudělala.

Čtyři z pěti mužů v téhle místnosti stále doufají, že si to rozmyslím. A kdoví, možná si to myslí všichni

kancelářští zaměstnanci. Pravděpodobně by to tak chtěli i hráči. A podle té nenávisti, co jsem zahlédla na internetu, se zdá, že si většina fanoušků v Chicagu myslí, že bych měla jmenovat prezidentem klubu někoho jiného než samu sebe.

Já z velké části věřím, že to zvládnu. Vím, o čem mluvím, ať už se to týká obchodní stránky, nebo baseballové, nebudu však lhát a tvrdit, že mi párkrát neprolétlo hlavou, jestli jsem na tu pozici správná osoba.

A je těžké těm myšlenkám nedovolit, aby se mi vetřely do hlavy, když jediná, kdo mi věří, jsem já.

Seberu trochu kuráže a nedovolím nikomu v téhle místnosti, aby si uvědomil, že se k tomu musím nutit. „Jak už jsem se zmínila, o pozici prezidenta nebudeme diskutovat." Vstanu a poklepu papíry o stůl, abych je urovnala. „Nicméně, Scotte, pokud byste rád v tomhle poradním sboru pokračoval, těším se, až uslyším vaše nápady, jak se s tímhle rozpočtem poprat."

Když se sehnu pro kabelku, všimnu si na Edových rtech drobného úsměvu. „Mějte se hezky, pánové," zavolám na odchodu ze zasedací místnosti přes rameno.

A jakmile se za mnou zavřou dveře, dovolím si tu masku sundat.

Jsem v háji.

Věděla jsem, že tahle nová role pro mě bude obrovský úkol a že můžu od lidí kolem sebe čekat jen velice malou podporu. Jenže teď budu muset odstartovat nový rok děláním větších škrtů v rozpočtu, než jsem původně plánovala, a lidi mě budou kvůli tomu nenávidět.

Nemělo by mi na tom záležet. Koneckonců tu jde o byznys, jenže už teď se cítím mezi ostatními majiteli klubů v lize jako odpadlík a byla bych nerada, kdyby mě nesnášeli i vlastní lidi.

Přehodím si kabelku přes rameno, minu svou kancelář a zamířím na jedno místo, kde teď budu sama.

Nejsme na tom tak zle, abych musela prodávat podíl, ani nic podobně drastického. Peníze máme. Ale lidi na pozicích, které nejsou nezbytně nutné, přijdou o místa. Prodáme hráče, kteří nepodávají odpovídající výkony. Až letos v létě nastane přestupové období, chci hráče do play-off nakupovat, ne je prodávat, a na to potřebuju mít v rozpočtu volné prostředky.

Sjedu výtahem dolů do klubovny. Trénink skončil před několika hodinami, takže nečekám, že bych tam někoho potkala, jakmile se však dveře kabiny otevřou, uvidím před nimi stát jednoho z hráčů.

Tohohle mám ráda asi nejmíň ze všech.

Harrison Kaiser je jeden z vnějších polařů, kterého dědeček koupil během minulé sezony. Bere mnohem větší peníze, než si za své výkony zaslouží. Nemluvě o tom, že poznám, že mezi ostatní kluky dobře nezapadá. Navíc je trochu povýšenecký kretén, a kdykoli mu musím podepisovat výplatní šek, jsem z toho otrávená.

„Zdravím," protáhne Harrison. „Kam ten spěch?"

„Musím tu vyřídit něco obchodního," odpovím s nuceným úsměvem a proklouznu kolem něj. „Pěkný večer."

„Nechcete, abych vás doprovodil, kam potřebujete, kotě?"

Jsem zády k němu, takže nevidí, jak protočím panenky, jednak kvůli té přezdívce, ale hlavně proto, že zatímco tenhle chlap je tu teprve pár měsíců, navíc většinu z nich byla přestávka, já jsem tady vyrostla. Takže se tu dobře vyznám.

„Říkejte mi Reese," připomenu mu a zvednu hlas, aby mě slyšel, zatímco jdu dál po chodbě. „Nebo paní Remingtonová, jestli chcete."

Až odsud slyším jeho výmluvné uchechtnutí. „Moc se nepřepracujte. Přece jenom nechceme, abyste si zničila tu pěknou manikúru."

Počkám, až uslyším, že se za ním dveře výtahu zavřely, než si zvednu ruku před oči.

Moje manikúra opravdu vypadá dobře. Dokonale přirozeně růžové nehty jsou bezchybně zastřižené skoro do tvaru mandle. Ujistím se, že budou vypadat stejně dobře ten den, kdy podepíšu papíry o jeho přestupu do jiného klubu.

Díkybohu nenarazím na nikoho dalšího. Nepotřebuju, aby kdokoli věděl, kam jdu. Je to moje tajné místo.

Střídačka sice není zrovna tajná skrýš, ale je to to poslední místo, kde by mě kdokoli z kanceláří hledal.

Jakmile se ocitnu venku, místo abych se dala doleva a posadila se na lavici hráčů, odbočím doprava. Na téhle straně je malý výklenek, kde je akorát tak dost místa na sezení pro jednoho nebo dva lidi. Na nízké stěně je tu zavěšený telefon. Díky téhle zídce tu má člověk trochu soukromí, protože blokuje výhled na mě, kdyby někdo náhodou vyšel ven.

Tenhle prostor slouží pro hlavního trenéra – ačkoli jsem nikdy neviděla manažera, který by tu dokázal během zápasu sedět – já však tohle místečko vždycky považovala za své.

Jako malá holka jsem se tady schovávala, když měl dědeček moc práce. Připadalo mi to jako moje malá pevnost. Buď jsem si tu četla, nebo malovala. Skrývala jsem se tu před rodiči, pokud jsem ještě nechtěla jít domů.

Když jsem se sem vloni vrátila, abych se zaučovala na převzetí klubu, ocitla jsem se tady znovu. Tentokrát

jsem se neschovávala před rodiči, ale před všemi ostatními.

Sotva jsem v loňském roce vstoupila do klubu, všichni na mě upírali oči, a tak jsem občas potřebovala chvíli pro sebe, abych se těm zkoumavým pohledům vyhnula.

Tady si můžu dopřát kapku oddechu a prázdné hřiště a tichý stadion jsou dobrou připomínkou toho, proč tohle dělám.

Posadím se a nadechnu se. Mám pocit, že je to první hluboký nádech za celý den.

V Chicagu je zrovna krásný večer. Slunce začíná zapadat a od jezera sem vane svěží vzduch.

Už je to dlouho, co jsem tu byla naposledy, a skoro jsem zapomněla, jak moc ráda v tomhle městě žiju. Téměř jsem zapomněla, jak tenhle klub miluju.

Vždycky jsem věděla, že se sem vrátím, byla jsem však pryč dost dlouho, abych od sebe dokázala oddělit, co jsem ke klubu cítila dřív a jak ho musím vidět dnes.

Vyrostla jsem s tímhle klubem a s tímhle hřištěm mám spojené ty nejlepší vzpomínky na dětství. V dědečkově kanceláři jsem strávila bezpočet hodin a poslouchala ho, jak mluví o všem, co se baseballu týkalo. Každý rok jsem celé léto zůstávala dlouho vzhůru, abych mohla z jeho boxu sledovat zápasy naživo, povzbuzovala jsem hráče a volala na ně křestními jmény, protože jsem je jako šestiletá holčička brala jako členy rodiny. V podstatě jsem na tomhle stadionu žila a oni taky, takže jsem ještě nechápala, že s nimi trávím každý den jenom proto, že tu pracují pro mého dědečka.

Tenkrát mi to připadalo, že jsme jedna velká rozšířená rodina – od zaměstnanců v kancelářích přes hráče, uvaděče až po pracovníky ve stáncích. Měla jsem

na tohle místo naivní pohled, a přestože bych si přála, abych tak tenhle klub mohla vidět zase, nemůžu to udělat.

Když tomu teď šéfuju, musím ho vidět realisticky – jako druh podnikání.

Baseball je byznys.

Odtrhnu oči od hřiště a zadívám se na rozpočet v rukou. Otočím na stránku se mzdami trenérů.

Pořád jsou tu vyjmenovaní tři video trenéři.

Protože ten zatracený Emmett Montgomery jednoho z nich nepropustil, jak jsem mu nařídila.

Stále nemůžu uvěřit tomu, že nabídl vlastní peníze, aby pokryl náklady na mzdu někoho jiného.

Sklouznu pohledem na jeho mzdu.

Tohle číslo není červené.

Je vytištěné černě, ale klidně by mohlo být zeleně, protože na něm prakticky vyděláváme. Můj dědeček s ním před několika lety podepsal smlouvu za směšnou částku, jelikož Emmett přicházel jako manažer do nejvyšší ligy poprvé. Jenže letos mu ta smlouva končí. Jeho cena je teď příliš vysoká, takže příští rok to číslo vyletí do astronomických výšin. A jestli ho nezaplatíme my, skočí po něm kterýkoli klub v lize, jenž má rezervu v rozpočtu.

Opravdu nevím, jak si ho budeme moct dovolit, a každý den od chvíle, kdy jsem se připojila ke klubu, přesvědčuju samu sebe, že nám za obnovení smlouvy nestojí.

Znovu jsem u toho, že mě tu nebudou mít rádi. Kdybych se ho zbavila, tým by mě nenáviděl. Celý klub, celé město. Toho chlapa tu nade všechno milují. A mého dědečka si omotal kolem prstu.

Už jenom kvůli tomuhle mám chuť se poohlídnout po někom jiném, protože absolutně nepřichází v úvahu,

abych vyhověla každému rozmaru Emmetta Montgomeryho, jako to dělával dědeček.

Před dvěma lety získal nejlepší nadhazovač týmu dítě do péče a potřeboval pro něj sehnat chůvu. A Emmett přesvědčil dědečka, aby jí mzdu platil klub.

A víte, kdo se stal jeho novou chůvou? Jo, Emmettova dospělá dcera. Jak praktické.

Samozřejmě že nová chůva a nadhazovačův chlapeček museli cestovat s týmem, a tak nechal dědeček upravit celé letadlo podle Emmettova přání.

Není divu, že jsme v tak hluboké ztrátě. Dědeček totiž vyhazoval peníze za cokoli, co hlavnímu trenérovi udělalo radost.

Letos to tak chodit nebude, a jestli se to Emmettovi nebude líbit, což předpokládám, že nebude, možná by si měl hledat na příští sezonu nový klub.

Když o tom přemýšlím, cítím v žilách bzučení a bublání frustrace.

Nevím, čím to je, že se mi tak dostal pod kůži. Možná je to tím znepokojivým pocitem, protože si uvědomuju, že mě nebude schopen brát jako svou šéfovou. Jsem zhruba o deset let mladší než Emmett a on posledních sedm let pracoval pro někoho jiného. A navíc máme na tenhle klub každý úplně jiný pohled. Emmett má možnost chovat se k týmu jako k rodině – kruci, vždyť půlka z nich je jeho rodina – zatímco já musím dělat těžká rozhodnutí, kvůli kterým mě budou lidi nenávidět. Protože tohle je opravdu byznys.

Chci říct, vždyť ještě nevyhodil jednoho z video trenérů. Budu to muset udělat já. Jeho budou mít pořád všichni rádi a já budu zlá mrcha.

Úžasné.

Na tom nezáleží. Komu sejde na tom, jestli mě mají rádi, pokud budu úspěšná?

Je to jenom byznys.

Vstanu, popadnu kabelku a strčím rozpočet dovnitř. Otočím se za roh, abych se vrátila do kanceláře. Jenže sotva udělám jediný krok, narazím obličejem do… hrudníku, asi?

A opravdu narazím. Tak trapně tvrdě, že od něj prakticky odskočím.

„Do prdele," zavrčím a o krok ustoupím, abych našla rovnováhu, zjistím však, že mě drží na nohou ruka omotaná kolem mého pasu. Chytím se předloktí, abych měla lepší stabilitu.

Je to moc pěkné předloktí.

„Kruci, Reese. Držím vás."

Opravdu doufám, že mám po té ráně do hlavy slyšiny, protože jsem ten hlas bohužel beze všech pochybností poznala.

Několikrát zamrkám a pokusím se zahnat obraz toho, na co se dívám. Na *koho* se dívám.

„Není vám nic?" zeptá se Emmett.

Znovu zamrkám. Tím si však jen ještě líp vyčistím zrak a zjistím, že se můj *zaměstnanec* nade mnou tyčí a drží mě pevně na nohou.

Emmett Montgomery je obrovitý, přes metr devadesát vysoký bývalý zadák, který očividně stále má vypracované svaly profesionálního sportovce. Pravděpodobně větší, než míval jako dvacátník, když hrál v MLB.

A já s výškou metr sedmdesát a velikostí XXL – plus minus, podle toho, co je za den – nejsem žádná křehotinka. Něco mi však říká, že by si se mnou tenhle chlap bez problémů pohazoval.

No fajn, za tyhle myšlenky rozhodně může ta rána do hlavy.

„Reese," zopakuje Emmett a skloní bradu, aby měl oči ve stejné úrovni. „Není vám nic?"

Má hnědé oči. Stíní mu je kšiltovka, jsou však vřelé, plné starostí a ten něžný výraz, co v nich právě teď má, pravděpodobně může za to, že vždycky dostane přesně to, co chce.

Ale ne dneska, satane.

Sáhnu za sebe, odstrčím z pasu jeho ruku a couvnu o větší krok, abych mezi námi vytvořila prostor. „Moje hlava je v pořádku, děkuju."

„Nemluvím o vaší hlavě. Není vám nic? Připadáte mi mimo. Jako by vás něco trápilo."

Je až příliš všímavý. Musím si to zapamatovat.

Napřímím se, zastrčím si krátké vlasy za obě uši a všimnu si, že upřel pohled na řadu zlatých náušnic kolem jejich okrajů.

„To jediné, co mě *trápí*," přitáhnu jeho pozornost zpátky ke svému obličeji, „je to, že jste stále nepropustil jednoho z video trenérů."

Se smíchem si hlasitě odfrkne a mávne rukou. „Vidím, že se po té ráně do hlavy vaše city ke mně vůbec nezměnily."

„Proč jste to ještě neudělal?"

„Protože jsem vám už řekl, že to neudělám."

Nevěřícně zavrtím hlavou. „Máte na to čas do konce týdne, jinak rozhodnu za vás."

„Reese –"

„Nebudeme o tom diskutovat, Emmette."

Stojíme tam proti sobě a ani jeden z nás neustoupí. A přesně, jak jsem předpokládala, zjevně zapomíná, že to on pracuje pro mě, a ne naopak.

Emmett zatne čelisti, pak však začne přežvykovat, aby skryl, jak je napjatý a jak je na mě naštvaný, protože ho to nutím udělat.

„Co vůbec děláte na mojí střídačce?" zeptá se nakonec.

Moje obranné zdi okamžitě vyletí vzhůru. V žádném případě mu nepovím, že jsem potřebovala chvilku pro sebe na místě, kde jsem se jako dítě schovávala.

„Na *vaší* střídačce?“ zopakuju s povytaženým obočím. „Když jsem to naposledy kontrolovala, jako majitelka klubu jsem byla v papírech uvedená já.“

Emmettův výraz se uvolní a zatřpytí se mu oči.

„Co je?“ zeptám se skepticky.

„Nevím. Jste pohotová a máte nabroušený jazyk.“

„No, omlouvám se, že k vám nejsem přívětivější.“

„O to bych ani nestál. Vychoval jsem dceru, která má vždycky co říct. Tahle výzva mi nevadí.“

Neodvažuju se ho zeptat, proč teď se svou dcerou není. Nevyzvídám, proč tráví nedělní večer na hřišti, když už všichni hráči a zaměstnanci odešli domů za svými rodinami.

Místo toho ho obejdu, abych se vrátila do kanceláře a pracovala po zbytek večera na tom rozpočtu.

„Nashle zítra v letadle.“

Emmett mě zastaví rukou na mém bicepsu, takže se k němu musím otočit.

„O čem to mluvíte?“

„První sérii zápasů začínáme venku, Emmette.“

„To vím. A to je jediný důvod, proč poletíte s námi, že? Protože to budou první zápasy na hřišti soupeřů v téhle sezoně? Neplánujete s námi cestovat pokaždé, že ne?“

Chápu, proč doufá, že mu to potvrdím. V minulé sezoně, zatímco jsem se zaučovala, jsem na každý venkovní zápas nejezdila a můj dědeček se vzdal cestování s týmem už před mnoha lety.

Při své odpovědi předstírám, že jsem zmatená. „Samozřejmě že s vámi poletím na všechny venkovní zápasy,“ pronesu tím nejnevinnějším tónem. „Co bych to

byla za majitelku, kdybych nesledovala zblízka, jak se týmu daří? Nebo jak se vede jeho manažerovi?“

Nevěřícně vykulí oči. „Váš dědeček s námi na každý zápas nejezdil.“

Ležérně pokrčím rameny, otočím se na vysokých podpatcích a vychutnávám si ten zvuk, jak při každém kroku klapají po dlažbě. Než odejdu příliš daleko, dodám: „Jak už jsem říkala, Emmette, letos tu bude všechno jinak.“

3

Emmett

Kdybych si vzal o číslo menší baseballový kalhoty, myslíte, že bych se v nich pohyboval líp?“ Cody, náš metař, si dřepne a protáhne se.

Isiah se zachechtá. „Tak líp pohyboval, jo?“

Cody se rošťácky ušklíbne. „Možná by v nich vypadal líp můj zadek. Těžko říct.“

„Je opravdu tohle to nejdůležitější, na co myslíš, než odehrajeme poslední zápas téhle série?“ zeptám se s rukama založenýma na zábradlí střídačky.

„Žádnej strach, trenére, mám zápasu plnou hlavu. Nespouštím z očí tamtu sedmičku.“

Kai se pokusí zadržet smích, ale nepodaří se mu to. „Jo, to se vsadím.“

Náš první metař Cody a chytač Travis jsou Isaiahovi nejlepší kamarádi, a přestože nemám ve zvyku mít oblíbence, Isaiah s Kaiem jsou prakticky moje rodina, takže mi jsou Cody a Travis blízcí.

Zatímco Kai a Travis jsou zodpovědní, rozumní chlapi, Cody a Isaiah jsou nepředvídatelní a vždycky pro každou legraci.

Přiznal bych to, jedině kdyby to potřebovali slyšet, ale mám je opravdu rád. Díky nim je moje práce zábava.

„Co si, chlapi, myslíte o Natalii?“ zeptá se Travis na naši novou masérku.

Zatímco se ti tři protahují, já s Kaiem se opíráme o zábradlí, které odděluje střídačku od hřiště.

„To jako vážně, Trave?“ křiknu po něm. „Nezačínej ještě i ty. První nadhoz je za deset minut.“

„To byla nevinná otázka.“ Zvedne ruce na svou obranu. „Připadá mi jako milá holka.“

„Zdá se, že je ve své práci dobrá. Nesnaž se ji rozptylovat.“

„Nepotřebujeme opakování tý záležitosti s Isaiahem a Kennedy,“ dodá Kai.

„Jaké záležitosti?“ zeptá se Kennedy, když za námi přijde na střídačku.

„Tady jsi,“ rozzáří se Isaiah a ohne se přes zábradlí, aby dal své ženě pusu.

„Tý záležitosti, kdy byl Isaiah posedlej naší masérkou,“ vysvětlí jí Cody.

Kennedy obrátí pozornost k Travisovi. „Nech ji na pokoji, Trave.“

„Nech ji na pokoji?“ pronese náš chytač nevěřícně. „Říkali jsme Isaiahovi celý tři roky, aby tě nechal na pokoji, a jak to dopadlo? Vzala sis ho.“

„Jo, no, za to může ta tequila.“ Obrátí se k manželovi. „Ale skvělý omyl, že?“

„Ten nejlepší.“

„Budu muset vyhlásit, aby spolu lidi v klubu přestali randit a uzavírat mezi sebou manželství,“ vložím se do toho. „Začíná to tu působit trochu incestně.“

„Říká chlap, kterej dovolí svý dceři, aby si vzala mýho bráchu.“

„Já že jí něco dovolím? Copak Miller neznáš? Od chvíle, co mi vstoupila do života, si dělá jenom to, co sama chce.“

„To je pravda," podotkne Kai.

„Kde dneska budeš, Kenny?" zeptá se Isaiah své ženy.

„Na bullpenu. Střídačku mají na starost Will s Natalií."

Všichni upřou oči na Travise a ten znovu zvedne ruce. „Proboha, tak fajn, chápu to. Nechám ji být."

Pak to uslyším – nezaměnitelný klapot vysokých podpatků na betonovém chodníku za sebou. Nemusím se otáčet, protože vím, že sem z klubovny kráčí Reese.

„Zdravím, Reese," pozdraví ji vesele Kennedy a potvrdí tak moji domněnku. „Odkud budete dneska sledovat zápas?"

Dívám se před sebe, soustředím se na zahřívající se hráče a clevelandský stadion, který se plní fanoušky. Ale cítím ji, jak stojí dobré tři metry od nás.

„Přes obrazovku v jedné z kanceláří pro hosty. Musím se věnovat práci, ale informujte mě, kdybyste cokoli potřebovali."

„Dobře," odpoví Kennedy. „Půjdu už na bullpen."

„Já taky," dodá Kai. „Doprovodím tě."

Oba vyjdou po schodech ze střídačky a zamíří k pravé straně hřiště, kde mají v Clevelandu vyhrazené místo pro rozcvičování nadhazovačů. Ostatní chlapi se k nim připojí, a tak zůstaneme na střídačce s Reese sami. Isaiah políbí svou ženu a obejme bratra, když ho na hřišti míjejí.

„Jsou spolu tak sladcí," poznamená Reese a já na okamžik zapomenu na své obranné zdi a obrátím k ní pozornost.

Působí dneska jako pravá byznysmenka. Ve světle béžových kalhotách vypadají její nohy nekonečně dlouhé a k tomu má krémově bílý top, který jí sedí, jako by byl střižený na míru. Zlatý řetízek jí dokonale zapadá mezi…

Sakra, připadám si jako šmírák.

Je to tvoje šéfová.

Navzdory své pozici je však Reese Remingtonová jedna z nejkrásnějších žen, co jsem kdy viděl. Nemilosrdná, ale nádherná.

Obrátím se zpátky k hřišti před sebou a pokračuju v načaté konverzaci. „Hodí se k sobě."

Znovu zaslechnu klapot jejích podpatků a koutkem oka zahlédnu, že se přibližuje. Moji pozornost upoutají její vlasy, ostře zastřižené těsně pod bradou. Lepší účes si zvolit nemohla. Pak sklouznu pohledem po elegantním sklonu jejího ramene a po paži. A tehdy si znovu uvědomím, že bych od ní měl odtrhnout oči.

Jakmile přijde blíž, ucítím její vanilkový parfém. A vím, že ta vůně vychází od ní, protože jsem se při letu sem nedokázal na nic jiného soustředit. Reese sedí v letadle přímo za mnou. Je to příjemná změna, protože obvykle naše letadlo čpí mužským pachem.

„Po dnešním zápase nás čeká tisková konference."

„Nás?" zeptám se skepticky. „Jako že nás dva? Proč?"

Reese se opře o zábradlí vedle mě a napodobí můj postoj, ona však ten pohyb provede mnohem elegantněji, než když se tu naklání moje objemná postava.

„Některé z větších stanic si s námi chtějí promluvit o našem novém vztahu."

Obrátím se k ní a povytáhnu obočí. „Vztahu?"

„Ano, o našem vztahu," zopakuje. „Našem pracovním vztahu. O tom, jak to funguje mezi dlouholetým manažerem týmu a novou prezidentkou klubu."

„No, v tom případě to bude trapně krátká tiskovka, protože náš pracovní vztah v podstatě neexistuje."

Na téhle cestě jsem Reese viděl jen v letadle a od té doby skoro vůbec. Myslím, že oba moc dobře víme, že se jeden druhému vyhýbáme.

„Můžeme to předstírat," navrhne prostě.

„Bylo by lepší, kdybychom ho skutečně měli." Napřímím se a otočím se k ní čelem. „Chci, abyste uspěla, Reese. Možná tomu nevěříte, ale je to pravda. A tahle sezona by probíhala mnohem hladčeji, kdybychom spolu dokázali komunikovat. Vy máte na starosti baseballové záležitosti v zákulisí, já mám na starosti zápasy. Musíme spolupracovat. Prostě… by bylo lepší, kdybychom se pokusili spolu vycházet. Chápu, že z nás asi nikdy nebudou přátelé, ale respektuju vás."

„Skutečně?" Položí tu otázku tak, jako by to skoro byla zkouška.

„No samozřejmě."

„Tak proč jste nepropustil jednoho z těch video trenérů, jak jsem vás žádala? Je konec týdne, Emmette."

Ona s tím nedá pokoj.

Mírně protočím panenky. „Protože to sakra neudělám."

„Tolik k tomu, že mě respektujete."

„Opravdu k vám mám respekt, Reese. Ale přestal bych respektovat sám sebe, kdybych vyhodil nastávajícího otce krátce po tom, co jsem mu dal lepší práci. Jeho rodina potřebuje, aby si ji udržel."

V tichu mezi námi visí těžké napětí. Jestli se má Reese o mně něco naučit, doufám, že to bude tohle. Že neudělám něco, co se příčí mému přesvědčení, i když tím riskuju vlastní práci nebo si zadělávám na problémy se šéfovou.

Reese se napřímí, zvedne bradu a vzhlédne ke mně. „To je fuk. Už jsem se o to postarala za vás."

Ztuhne mi krev v žilách. „Cože?"

„Propustila jsem Natea. Byl z těch tří nejnovější. Dala jsem vám čas do konce týdne, ale vy jste nic neudělal, tak jsem rozhodla za vás."

„Co jste to sakra provedla, Reese?“

Neodpoví mi a v jejím výrazu nenacházím ani kapku výčitek svědomí.

A kvůli tomu si pár věcí rozmyslím.

Jo, jasně, Reese je šéfová. Zatímco Artur se přestal o spoustu věcí zajímat, ona dokáže věci zařídit. Ale za jakou cenu?

„Chápete, co to znamená pro jeho rodinu?“ zeptám se zoufalým tónem. „To jste tak bezcitná? Začínám si totiž uvědomovat, že jste horší, než jsem si myslel.“

Jestli ji to zasáhlo, Reese to na sobě nedá znát. Prostě se otočí na patě, aby odešla. Nevzteká se, nenadává mi. Jenom se vytratí.

Přes rameno však ještě prohodí: „Baseball je byznys, Emmette. Bylo by fajn, kdybyste si to začal uvědomovat.“

MYSLELI BYSTE SI, že mi vyhraná série zápasů zlepší náladu. Ani omylem.

Jsem pořád naštvaný. A čím déle myslím na to, že Reese vyhodila jednoho z mých chlapů, tím víc se na ni zlobím. A teď – potom, co právě provedla – navíc musím sedět na tiskové konferenci a předstírat, jako bychom spolu pracovně dobře vycházeli.

Jsou tu zástupci skoro všech hlavních sportovních stanic, dychtiví natočit tenhle rozhovor, což mě docela překvapuje. V Clevelandu v Ohiu je pátek večer. Dělají s námi rozhovor po utkání na hřišti soupeře. Jak NBA, tak NHL se teď blíží k závěrečné fázi základní části sezony a míří do play-off. Kruci, vždyť se o víkendu hraje závěrečný turnaj univerzitní basketbalové ligy, ale reportéry zajímá tohle?

Jasně, je to velká věc, když má některý z klubů nového prezidenta, ale ještě nikdy jsem neviděl, aby kterékoli předchozí jmenování kohokoli do funkce vzbudilo takovou pozornost.

„Můžeme začít?“ zeptá se Reese na židli vedle mě. Jejím směrem míří hromada mikrofonů.

Zvedne se příliš mnoho rukou najednou. Naštěstí je tu někdo, kdo tuhle tiskovku řídí, a prvního novináře vybere.

„Tak, tahle otázka je pro vás oba. Narazili jste při řízení týmu na neshody, a pokud ano, jak se vám je povedlo vyřešit?“

Pokynu Reese, ať zareaguje jako první, protože můžu zaručit, že se jí moje odpověď nebude líbit.

Je ukázkovým příkladem profesionálky. Sedí rovně s rukama založenýma na stole před sebou. Ostře zastřižené blond vlasy jí zakrývají sloupec zlatých náušnic, které se jí třpytí na uších.

Nechápejte mě špatně, ty náušnice nepůsobí profesionálně ani omylem. Jenom díky nim vyčnívá mezi těmi starými chlapy, kteří stojí v čele ostatních dvaceti devíti klubů v lize.

„Samozřejmě že existuje pár drobností, na kterých jsme se úplně neshodli, ale k tomu slouží komunikace. Oba chceme pro klub to nejlepší a myslíme na to při každém rozhodnutí, které děláme.“

Uhlazené profesionální kecy. Já bych nenazval výpověď pro jednoho z mých podřízených „drobností“.

Když jsem na řadě s odpovědí, nakloním se blíž k mikrofonům. „Je to Reesin klub.“

Vycítím, že skoro všichni očekávají, že to rozvedu, a to včetně jí. Ale nechci ventilovat do světa, že „mě při naší komunikaci neposlouchá“ nebo že „si dělá, co chce“, přestože jsem na ni naštvaný a cítím se pošetile.

Ale ani nebudu lhát a vykládat kraviny o tom, že skvěle spolupracujeme a že jsme v tom společně, a tak se opřu v židli, abych dal najevo, že víc k tomu dodávat nebudu.

Reese má kamenný výraz. Moje odpověď na ni dojem neudělala.

„Tak dobrá." Moderátor vybere další zvednutou ruku.

„Tahle otázka je taky pro vás oba. Jaký máte z té změny vedení zatím pocit? Reese, vy musíte úzce spolupracovat se zkušeným a úspěšným manažerem týmu. Monty, vy pracujete poprvé v kariéře pro někoho jiného než Artura Remingtona."

Znovu se zadívám na Reese, aby odpověděla jako první.

Reese mírně pokývne hlavou. „Je to pro mě pořád nové. Tahle sezona začala teprve před týdnem, ale těším se na to, jak spolu budeme letos pracovat. Lidi mají Emmetta rádi a já toužím zjistit, proč tomu tak je." Reese na mě pohlédne se spokojeným úsměvem na rtech.

Všechny oči se stočí ke mně. Jestli si chce Reese hrát, můžeme si sakra hrát. „No, sice je to pro mě nová věc, ale rychle se učím, že ona je šéfová, takže co řekne, to platí, že je to tak?"

Mezi reportéry zašumí smích a já stočím pozornost k Reese. Tvrdá slupka princezny jí trochu napraskne, rychle zamrká a ztěžka polkne, než znovu nasadí nedotčený výraz.

Tentokrát se uculuju já.

„Je to trochu jiné, když vám šéfuje ženská, ne?" zeptá se někdo, zatímco se ostatní stále pochechtávají, a okamžitě tím upoutá mou pozornost.

Střelím pohledem do skupiny novinářů a rozhlížím se, kdo to sakra řekl.

A teprve tehdy mi dojde, co se tu děje. Proč tu dneska všichni jsou.

Takhle velká tisková konference se nekoná proto, že u Windy City Warriors došlo ke změně na pozici prezidenta. Ale proto, že je teď v téhle pozici *žena*.

Tohle mě předtím vůbec nenapadlo – že důvodem tohohle cirkusu je její gender.

Soustředí se na takovou pitomost. Kdyby byla Reese chlap, byl bych kvůli tomu, co provedla, naštvaný úplně stejně.

„Kdo to řekl?“ zeptám se.

Jeden z reportérů zvedne ruku. Okamžitě ho poznám. Za ty roky znám z různých mediálních akcí všechny tyhle novináře.

Je jedna věc, že se s ní dohaduju, vím totiž, že mi to obratem vrací. Ale uvést Reese v téhle pozici do rozpaků si nikdo jiný nesmí dovolit.

Zadívám se na něj a ostře odpovím: „Aby bylo jasno, původní otázka zněla, jaký mám pocit z toho, že poprvé v kariéře pracuju pro někoho jiného než Artura Remingtona, ne jaký mám pocit z toho, že pracuju pro *ženu*. Myslím, že všichni víte, že jsem vychoval dceru, tak už mi takové kraviny nikdy neříkejte.“

Reese se na mě drobně, téměř nerozeznatelně, ale vděčně usměje.

Sakra. Sice mám pocit, že stojíme většinu času na opačných stranách barikády, ale když dojde skutečně na věc, jsme jeden tým.

Tisková konference pokračuje.

„Reese, jak víte, v baseballu nepracuje mnoho žen a ve vaší vrcholné pozici nikdy dřív žádná nestála. Máte ze své nové role pocit, že je toho na vás moc?“

Pořád ještě zuřím a chci promluvit do mikrofonu místo ní, ale Reese se k němu dostane první.

„Není mi moc jasné, jak vaše konstatování souvisí s vaší otázkou," odpoví Reese s naprostým klidem. „Jestli mám pocit, že je toho na mě moc? Nemám. Připadám si na to připravená díky značnému zázemí a znalostem podnikání i baseballu? Ano. Další otázka."

Vyberou dalšího reportéra.

„Tahle otázka je pro Reese. Co byste řekla všem fanouškům Warriors a, no, většině lidí v lize, kteří věří, že nejste na tu pozici správný člověk?"

Co to má sakra znamenat?

Ovšem ani tahle otázka Reese nezaskočí. „Řekla bych jim, že mají pravdu. Nejsem na tu pozici správný člověk, jsem na to správná žena. Další otázka."

Nemůžu si pomoct a vybuchnu smíchy. Zvednu kšiltovku, prohrábnu si vlasy a znovu si ji nasadím. Pak si založím ruce na hrudi a nechám kamery, aby natočily pyšný úsměv na mé tváři.

„Reese, teď nemáte děti ani partnera, pokud se to však v budoucnu změní, máte obavy z toho, jak budete schopná skloubit péči o rodinu a domácnost s kariérou?"

Do prdele.

Znovu se nahnu k mikrofonu, abych se do toho chlapa opřel, Reese mi však položí ruku na stehno, aby mě zastavila. Udělá to pod stolem, aby to nikdo neviděl.

Má světle růžově nalakované nehty, štíhlé prsty a jednoduchý zlatý prsten na malíčku. Naprostý rozdíl proti mé potetované ruce, která leží na stehnu vedle té její.

Pohlédnu jí do očí, opřu se v židli a dovolím jí, aby zareagovala sama.

„Jmenujete se Frank, že?" zeptá se novináře a on přikývne. „Franku, položil jste někdy tuhle otázku kterémukoli z ostatních dvaceti devíti majitelů klubů v lize?"

Chvíli mlčí, ale nesnaží se si vzpomenout. Ví, že ho dostala.

„Zeptal jste se na to někdy některého hráče, který má rodinu? Prolétlo vám někdy hlavou, jak jsou schopni skloubit péči o děti se svou prací? Asi ne, že? Další otázka."

„Poslední otázka," vložím se do toho. „Protože tyhlety byly strašně předvídatelné."

Vyvolají další novinářku. Myslím, že se jmenuje Kelly. Pracuje pro jednu z velkých stanic a za ty roky byla už na mnoha našich zápasech.

„Ahoj, Monty." Usměje se na mě. „Tahle bude méně předvídatelná. Žijete v Chicagu už delší dobu a já brzo přijedu do města, abych komentovala několik zápasů Warriors. Máte nějakou oblíbenou restauraci, kterou byste mi doporučil?"

„Ach, ano, mám jich spoustu. Sám moc vařit neumím, takže chicagské restaurace navštěvuju pravidelně. Já… zařídím, aby vám někdo z naší kanceláře poslal pár doporučení na e-mail."

„A tahle doporučení, budou se hodit pro někoho, kdo půjde na jídlo sám, nebo je lepší, když tam půjdou dva? Protože já budu sama."

„Prokrista," zamumlá si pod nosem Reese.

„No, většina těch skvělých podniků má pěkné barové pulty, kde můžete sedět. Já obvykle taky chodím jíst sám."

Kelly přikývne a usměje se na mě. „No, možná nebudete muset, až budu ve městě."

„Fajn." Reese se zvedne ze židle. „To by pro dnešek stačilo. Děkuju za váš čas a přeju vám bezpečnou cestu domů."

Taky vstanu a vydám se za ní. Je však na těch podpatcích proklatě hbitá.

„Reese," zavolám za ní a popoběhnu, abych ji dohnal. Potom však zpomalím do rychlé chůze vedle ní. „Jste v pořádku? Byly to dost nevhodné otázky."

„Jo, to byly. Zejména ta poslední."

Popadnu ji za paži a zastavím ji, protože jsem nečekal, že budu sprintovat po cizí klubovně.

Neochotně se ke mně otočí a trvá jí dost dlouho, než vzhlédne a zadívá se mi do očí.

„Myslíte Kelly?" zeptám se. „Zrovna ta *její* otázka byla podle vás nevhodná?"

„Emmette, vždyť s vámi flirtovala."

Opravdu? Jsem tak dlouho ze hry, že jsem si toho ani nevšiml.

Můj výraz to asi prozrazuje.

„To jako fakt?" zeptá se nevzrušeně Reese. „Nevšiml jste si toho?"

„Zdá se, že vás to opravdu hodně trápí."

Nevěřícně se zasměje. „Je mi to úplně ukradené. Jenom bych byla ráda, kdybyste nevyužíval pracoviště jako místo k domlouvání schůzek."

Jak na ni shlížím, roztáhnu rty do širokého úsměvu. Ta uhlazená princezna je teď pěkně rozrušená.

„Přestaňte se na mě tak usmívat," odfrkne si a vydá se pryč, zatímco já stojím jako solný sloup na místě a dívám se za ní. „Nashle zítra ráno v letadle."

Tváře mě už od toho, jak se křením jako pitomec, začínají bolet, ale spokojeným tónem odpovím: „Dobře se vyspěte, Reese."

„Neříkejte mi, co mám dělat," zavolá na mě zpátky.

Vybuchnu smíchy. Možná tyhle slovní přestřelky nejsou tak špatné.

4

Reese

Dveře výtahu se otevřou a já vystoupím z kabiny přímo do obývacího pokoje svého podkrovního bytu.

Okna sahající od podlahy ke stropu vedou od kuchyně přes jídelnu až do obýváku a jsou mým jediným zdrojem světla, a to díky záři z okolních budov a ruchu města v sobotu večer.

Na stolku u dveří rozsvítím lampu a hodím klíče do misky vedle ní. Nemrhám časem – skopnu lodičky, odložím kabelku a zamířím rovnou do kuchyně.

Mezi láhvemi červeného vína najdu své oblíbené rulandské, vytáhnu zátku a naliju si trošku do sklenice, abych ho okusila, než se rozhodnu, jestli je dost dobré, abych si sklenici doplnila. Jakmile mi víno sklouzne do hrdla, uvolním se a opřu o kuchyňskou linku. Je to jediné místo, kde mám pocit, že můžu odhodit brnění.

Tenhle byt miluju. Je luxusní, čistý a můj. Zařízený věcmi, které jsem si koupila nebo během let tak různě nasbírala. Ozdobený uměleckými kousky, co jsem si sama vybrala.

Především však mezi těmito stěnami nežije ani kapka napětí. Ve vzduchu tu nevisí zatrpklost.

Nikdy jsem nechápala, jak si budu vážit vlastního prostoru, dokud jsem nesdílela byt se špatnou osobou. A mít místo, kde se na konci dne můžu uvolnit, když teď dělám práci, při níž jsem celou dobu jako pod mikroskopem, je pro mě neocenitelné.

Jasně, je to obrovský byt, určený pro víc než jednu osobu a nesnažím se tu nikomu ospravedlnit. Chápu, že je privilegium narodit se do takové rodiny, jakou mám já, ale taky jsem tvrdě makala, abych se dostala tam, kde jsem. Pracuju, abych si mohla kupovat hezké věci. Neměla bych obětovat to, co chci, jenom proto, že jsem sama. Kdyby to tak bylo, obětovala bych něco po zbytek života.

A nevadí mi, že budu napořád sama. Už jsem si musela vybrat mezi kariérou a životem, který by vypadal naprosto jinak než teď ten můj. Zvolila jsem si kariéru, a kdybych se musela rozhodnout znovu, udělala bych totéž. Pochopila jsem a smířila se s tím, že na většinu mužů neudělá moje práce dojem. Spíš je to odradí. Nechtějí žít s ženou, která pracuje dvanáct hodin denně a polovinu roku stráví na cestách.

Ne, nejde o všechny muže, jenom o ty, které jsem poznala.

Samozřejmě že se sem tam cítím osaměle, ale jen zřídka. Vyrostla jsem jako jedináček a naučila se, jak se sama zabavit. Samotu si užívám a jsem spokojená s tím, kdo jsem. A už jsem vypnula tu část mozku, která se aktivně rozhlížela po partnerovi.

Když jsem stála před volbou vydat se na jednu ze dvou cest, vybrala jsem si tuhle, a i pokud je tohle všechno, co si pro mě život přichystal, jsem s tím rozhodnutím stále spokojená.

Dlouze se napiju vína a užívám si výhled, za který jsem zaplatila. Slunce už téměř zapadlo a zanechalo

mezi nekonečnými mrakodrapy slabou zář. Kombinace západu slunce a světel velkoměsta je úchvatná.

V určitém období mého života byly sobotní večery trochu rušnější, než jak je trávím teď, jenže po třicítce jsem se naučila, že kocovina může trvat i několik dní. Nebo že když vynechám spánek, zabere mi celý týden, než ho doženu. Takže pokud nesleduju zápas na stadionu nebo netrčím ve své kanceláři, trávím sobotní večery se sklenicí vína a v horké koupeli.

A tak se sklenicí v ruce zamířím do ložnice, abych přesně to udělala.

Kvůli cestování a zápasům byl tenhle týden vyčerpávající. Když jsme však dneska dopoledne přistáli na O'Hareově letišti, zamířila jsem na stadion, místo abych jela domů, a strávila den v kanceláři sledováním záznamů zápasů ostatních týmů, prací na přerozdělení finančních zdrojů a kontaktovala jsem naše farmářské týmy. Prostě takovými věcmi.

Moje práce nikdy nekončí a to se mi líbí. Mám pořád co dělat. Jsem ráda, když mám něco na práci, ale tu a tam si ráda dopřeju oddych.

Zapnu v koupelně jen tlumené osvětlení, a zatímco se napouští vana, zapálím pár svíček a pustím si hudbu. Udělám i pár věcí navíc, jako že přidám epsomskou sůl a popadnu knihu. Proč taky ne, že? Pokud mám pro sebe udělat něco příjemného, užiju si každou vteřinu. Odhodím oblečení do koše na prádlo, vklouznu do vany a nechám vodu, aby konejšila moje unavené tělo.

Celý týden jsem si nedopřála chvíli, abych si uvědomila, jak jsem napjatá. Mám pocit, jako bych neustále s něčím bojovala nebo před něčím utíkala. Bojuju, abych dokázala, že tuhle práci zvládnu, přestože si většina lidí přeje, abych od ní utekla a předala klub někomu jinému.

Vezměte si například tu včerejší tiskovou konferenci. Stálo mě všechny síly, abych nedala najevo, jaký na mě jejich otázky měly účinek. Jasně, mám dostatečné sebevědomí na to, abych snesla pár zkoumavých pohledů, ale pro člověka je přirozené, že chce, aby ho lidi měli rádi a přijali ho takového, jaký je.

Že chce mít aspoň jednu osobu, která mu poví, že odvádí dobrou práci, místo aby poslouchal pravý opak, zatímco ho natáčejí, co na to odpoví.

A navíc u toho přímo vedle mě seděl Emmett.

Sice jsme spolu ze začátku bojovali, ale pak se choval tak trochu… ochranitelsky.

Vycítila jsem, jak moc do toho chtěl během těch otázek vstoupit. A poznala jsem, že byl na můj účet pohoršený. Umím si představit, že je to především kvůli tomu, že je otcem dcery, jenže jsem ho nemohla nechat, aby mě bránil.

Jsem žena pracující v mužském světě a to poslední, co potřebuju, je chlap, který mluví místo mě. Musím to dělat sama.

Dneska však samu sebe bránit nemusím. Pracovní doba mi už skončila.

Znovu se napiju vína, pak zavřu oči a opřu si hlavu dozadu do polštáře. Jsem připravená relaxovat.

Dokud mi necinkne telefon.

To hlasité zakňourání, které mi bezděky vyjde z hrdla, je na pětatřicetiletou ženu trochu patetické, ale co?

Na zlomek vteřiny mě napadne, že se na něj nepodívám. Jenže na druhou stranu jsem přesvědčená, že by mi mohli volat z jiného klubu a nabídnout úžasný výměnný obchod. A jestli neodpovím, navždycky o mně bude známo, že jsem si v prvních dnech ve své pozici nechala ujít obchodní dohodu historických rozměrů.

Jo, dramatizuju to. Jenže jsem fakt pod strašným tlakem, abych dělala všechno správně.

Rukou, z které mi kape voda, popadnu mobil. Jenže mi nepíše nikdo z ostatních klubů v lize.

Mám tu zprávu od manažera týmu.

Emmett: *Je sobota večer a určitě máte spoustu práce, ale jestli máte chvilku, můžeme si promluvit?*

Palce mi visí nad displejem. Nejsem si jistá, co mám odpovědět. Mám mu vůbec odpovědět? Nebo ho mám nechat věřit, že mám mnohem víc vzrušující život a že nesedím v sobotu večer sama doma ve vaně?

Já: *Proč v sobotu večer pracujete?*

Emmett: *Já pracuju pořád. Nikdy to nekončí.*

Já: *Jo, tomu rozumím.*

Emmett: *Můžu vám zavolat?*

Může mi zavolat?

Okamžitě sklopím oči… na nahá prsa. Na svoje břicho a stehna pod hladinou extrémně čiré vody.

Tohle opravdu není ten nejlichotivější úhel pohledu na kohokoli, přísahám.

Připadá mi… nevhodné přijmout telefonní hovor od zaměstnance, zatímco sedím s holým zadkem ve vaně. Než však můžu Emmettovi odpovědět, že se mi to teď nehodí, mobil mi začne v ruce zvonit. Volá mi.

Sakra.

Rychle vypnu hudbu a pak hovor přijmu. Snažím se, aby můj hlas zněl co nejprofesionálněji. Protože profesionální tón naznačuje, že právě teď rozhodně nejsem nahá.

„Prosím?“

„Špatné načasování?“ zeptá se Emmett.

Nejspíš to nejhorší.

„Ovšem že ne. Co se děje?“

„Právě jsem obdržel zvláštní e-mail od Scotta. Žádá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***V jiné lize*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.